

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννάντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πόνέντε

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήνας.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εϋθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ γ α κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξ ένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ γ α κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εϋμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρós δύο εικοσάφραγκα, κι' έσπος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου
κι' άρχή του μαρτυρίου.

Πεντακόσα και δέκα κι' όκτώ,
πάλιν στίχων ρυθμούς ύλακτώ

**Προσκυνώ σας, νάμε πάλιν
'σ'την έκλογικήν κραιπάλην.**

Ξαφνιάζεται τής Δύσεως κι' 'Ανατολής ή πλάσις
μ' άλλόκοτα μουγγρισματα τής γης και τής θαλάσσης,
και στήλ' ύφώνεται πυρός αίμαχαρών πολέμων
έκει κατά τον Αίμον.

Τό παν τον πόθον δράσεως στυχυρικής γενεξ,
τό δέ και σπουδαιότερον 'σωθήκαν τ ά λιανά.

Κι' άν όλα τέλλα σ' έκαναν να γάσκησιν αδρανώς
κινήσου καν τουλάχιστον γι' αυτό τό γεγονός:
"Όχι γιατί βυθίζεται του κράτους ή σκαψίς
και κατακομματίζεται τό κάθε της Ιστίο,
άλλά δι' έλλειψιν λιανών και λιπαρής τρεφής
θίλεις δέν θέλεις γκαρίζε και κένε τον άστειο.

Αύλοι, ζουρνάδες, φόμιγγες και μέτρα και ρυθμεί
ξυπνήσατε του Φεσουλή τον ναρκωθίντα νούν,
ένθ και πάλιν έκλογών κραυγαί και βρυχηθμεί
τό καθβελτισοστίφανον πολίεθρον κλονούν,
κι' έχρισεν ό Κορρόνος τον Αήμακρον τον μέλλοντα
θίλοντα και μη θίλοντα.

Γιά 'ός καιρό που διαλέξα να έγκαταλείψω στίχους,
τώρα που με προγράμματα έκπείσκαν τους στίχους,

Ό Φάληρα κι' αϊθόρα λαμπρά και σείς άκρογιαλαις,
που προκαλείτε ρεμβασμούς και γυναικοδουλειαις,
ώ σείς ταχύπτεροι πνοαί ρευμάτων έναντιών
κι' άνήριθμα γελάσματα κυματισμών ποτιών,
και νικτες όνειρώπλαστοι με πάργυρα φεγγάρια,
όυρτε 'σ'τον γέρο διάβολο και μπαινώ 'στην άγγάρεξιν.

Δίν είχα τύχη βλέπετε χωρίς καιλιά να γίνω
γιά να 'μπορώσιν λάτρησιν σας παντοτεινός να μένω.
Γι' αυτήν κανένας σφίγγεται κι' έμμέτρως να δουλεύη
και δούλος να γερνέ...
ένας Μεγαλειώτατος μονάχα βασιλείει
χωρίς να κυβερνέ.

Ό Πήγασος ό δυστυχής 'στό μάγκανο γυρίζει
και πάλι ριμιαίς και ρυθμοίς δλημέρις γκαρίζει,
και μιλίγιας κι' άλογόμυγιας άπάνω του πετούν
και τον είστροηλατούν,
κι' έγώ του λέγω εγύριζε, κυρ Μέντιε, σάν πρώτα,
πρός νίαν δράσιν μας κεντούν μεγάλα γεγονότα».

πού πνέουν πύρ και σίδηρον μικροί μεγάλοι ἄθμει,
 Ἄναρη, Πάρος, Ἀμοργός, Φολιγάνδρος, Ἀντίπαρος,
 κ' Ἀλιανός, Κορώνδαρος, ἀσφαλτῆς ἡ ἡψη, ἤ
 Γεωργῆς Βακαλοπούλας καὶ Γιάννης Σουμαρίπαρος.

Νὰ Πάρεδροι, νὰ Σύμβουλοι... ἀμίτρητος σωρεία...
 κ' ὕστερα λίνε μερικὸι πῶς εἶναι λειψανέριχ.
 Δραξί, ζωή... τὸ Φάληρον ἄς πάη νὰ κουρεύεται,
 δευθῆτε ὅτ' ἀγκάλας σας τὸν ταπεινὸν σας δούλον,
 ἀλλ' ὅμως ἀπ' ὅπισθ' ὅπου μου ρητὸς ἀπαρνούεσθε
 τὸ προσκαλλῶν ἐνόματα Παρίδρων καὶ Συμβούλων.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτους.

Π. — Ὡς εὐ παρέστης ὕγιη ἐπὶ πτερῶν Ζεφύρου,
 ὦ Ρότσιλδ' τοῦ Φαλήρου,
 ἔπου κανίς ἀναγκασίος ποτὶ δὲν εἰ τρομάξει
 καὶ μήτε ὅτ' ἀς Τραπίξας σου ὀδοῦναι τινάξει.
 Ἐρίτος παραπάχυνες καὶ μοῦγινης γουρούνη,
 κ' ὅταν ἐκλάπη τῆς Βουλῆς ἔκεινο τὸ κουδοῖνι
 δὲν ἤλθε νὰ τὸ κλάψουμε κ' εἰ δὴς μας ἀντάμα
 κ' ἔλυσασθα, βρε Φασουλή, μονάχος μου ὅτ' οὐ κλάμμα.
 Κι' ὅταν ἡ παρακράττιος σφοδρὸς ἐσυνήτετο
 κ' ἔμφορῆντος παράποτα ὁ Κορονάχνης ἦτο,
 κ' ἔπῳταν πάλιν ἡ σταρὶ τὸ κράτος ζυνηκίκα
 καὶ τὸ ζυνεγογγύλιξ με τὰ συλλαλητήρια,
 κ' ἔκρανε ὄλος ὁ Μωρηθᾶς εἰν ταῦτη μόνον νίκα»
 κ' ἔμεινετο ὅτ' ἀγοράς καὶ ὅτ' Ἀντιπρατήρια,
 κ' ἔπῳταν ὁ Κορονάχος κερμβίσι πρὸ τῶσαν θρήνων
 ἰτάσσεται καὶ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετ' ἔκεινον,
 καὶ φεύγων τὰς ἐπιτροπὰς Ἀλιεῦ καὶ Πατρῶν
 ἰπῆνηνος ὅτ' ἡ Κρισισθὰ δὲν ὄτ' τῆς μαχαρίστῃς του,
 κ' ἔζιμβεται τὰ πρόβατα τῆς στήνης τοῦ μετρών
 κ' ὁ Βόρειος ἰθώπιος τῆς ὄσπρας φαβορίταις του,
 κ' ὅπῳταν μίξ ὅτ' ἀ κίματα συλλοκαλοκαριεῦ
 ὕπῃχε ρόθος νῆχουμε κίματα χεριεῦ,
 κ' ὅπῳταν τέλος ἔρθεσε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτίει
 κ' εἰσήθη νόμος ὅτ' ἡ Βουλὴν φερελογῶν εἰς εἶδος,
 κ' ἀπέμειναν κ' εἰ μὲν κ' εἰ δὲ κατευχριστημένους
 τὸ μίλλον μακαρίζοντες τῆς καφερῆς σταδρίδος,
 κ' ὅταν ὅτ' ἡ Κυβερνήσιος τὸ φύλλον τὸ βαρὺ
 ὁ νόμος δὲν ἐφαίνετο τοῦ μπάριπα—Θωδωρῆ,
 κ' εἰ σταριδάδες ἔλεγαν «βρε μὴ μας κοριδεύει;
 γιὰτὶ τὸν νόμον τάχατι δὲν τὸν ὀμωσιεῖ;»
 κ' ὅπῳταν τέλος, Φασουλή, ὁ νόμος ὁ σφοδρὸς
 εἰς τῆς δημοσιότητος ἐπρόβαλε τὸ φῶς,
 κ' καὶ πάλιν καθὲς σταριδάς δὲν ἔπυσε νὰ κροῖη :
 ἐγχετὶ τὸν ὀμωσιεῖος καὶ δὲν τὸν ἐραμῆει;»
 κ' ὅταν πῶς λίς συνδιδαναι ταυταῖτα ὀσβαρὰ
 καὶ πέμππολλα ζητήματα περιωπῆς ὕψιστης,
 οὐ σκάλλεις τοῦ κήπου σου τὰ δέντρα μὴ χαρὰ
 κ' ἀπὸ τῆν ρίζα τὰκόδες ἅν νῶσαν ἔλυοσιότης,
 καὶ γὰρ νὰ πῆς τῆν γνώμη σου καθόλου δὲν ἐράνης
 κ' ἤβηλες σώνει καὶ καλά τὸν Γλάδῳταν νὰ κῆρης.
 Κι' ὅταν ἀντεπεξήλθαμεν μὴ μῦδρος ρητορείας
 εἰς ἐν συλλαλητήριον κατὰ τῆς Βουληγαρίας,
 δὲν ἤλθε νὰ μᾶς δεῖξῃς κἄν τὸν πατριωτισμὸ σου
 κ' ἐντρέπῃται κ' εἰς βῆρος μου καὶ γὰρ λογαριασμὸ σου.

Κι' ὅταν κατὰ τὸν Γουσιπῶν ἐφῶναξ ἕνας κ' ἄλλος
 καὶ καθὲ μοσχμαῖκα,
 κ' ὅπῳταν ἐγίν' ἔρνος πατριωτῶν μεγάλος
 ἀπὸ πενήτητα φράγκα,

ἰεὺ δὲν ἤλθε σὰν Ροτσιλδ' γημάτος μὴ χρυσὸν
 νὰ δώσης ἐν' ἀνάλονον τοῦ πλούτου σου πῶσον.
 Τοιούτος εἶσαι πάντοτε... δὲν λύνεις τὸ κερμὶ
 κ' ἂν ἡ πατρὶς χρηματικὸς ἀσφατῆς καὶ σῆματα...
 τί νὰ σοῦ πῶ!... παρατηρῶ πῶς καθὲ καλοκαίρι
 μονάχα σὺ κ' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ κράτος λείπεται.
 Φ. — Συγχὰν περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίαις
 μετ' ἔλλων κεινητῶν,
 ἰμάθαναι πῶς ἐξυμνοῦν τὰ φύλλα τῆς Γαλλίας
 Γεωργίον τὸν πρώτον,

καὶ δημοκράτης ἦκουα πῶς φαίνεται πολὺ,
 πῶς κάποτε ὅτου Αἰξ—λί—μπαιν τῆς πλούστραις ὀμλεῖ
 σὰν πλύνου τὰ κουρίλια των,

καὶ καραμίλαις καὶ κοκὰ προσφέρει ὅτ' ἀ μουρίλια των.
 Πρὸς τοιούτος ὅμως ἔμαθα μὴ θαυμασμένον μεγάλον
 πῶς ἔλαβε συνέντευξι μὲν τὸν Κοπέτ' ὁ Γάλλον,
 κ' ὀμῳλισε διὰ μακρῶν περὶ φιλολογίας
 κ' ὁ ποιητῆς δὲν ἔβλεπε μετὰ περιεργίας.
 Μὰ καὶ τὸν Γκυ—Ντι—Μὸν—Πασσάν, τὸν πολλοῦ νεκρῶν,
 ὁ Βασιλεὺς ἔθρηνησε μὴ δάκρυον πικρῶν,
 μὴ πάθος δι' καὶ μ' ἀσθημα πρὸς τὸν Κοπέτ' πολὺ
 τοῦπε πῶς ὄζαν ἔχασαν ἀθάνατον οἱ Γάλλοι,
 πῶς συγγραφεὶα ἔχασε κ' ἔκεινος προσφιλή
 κ' ἐπιτίθες ἑταξείδεις τὸ πόνου του νὰ βγάλη.

Κι' εἶπα κ' ἰγὼ καθ' ἑαυτῶν
 πρὸς τὴν ἀκτῆν περιπατῶν :
 « Ἐνός ὁ εἰκτιχ Βασιλεὺς ἰνὸς τοῦ κράτους μὲνη
 ὄλ' ἡ φιλεμοσιὰ του παρερῆται κρυμμένη,
 μήτε ποτὶ γὰρ γράμματια κουβίντια μᾶς ἀνοιγί,
 ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ Αἰξ—λί—μπαιν τὸ καλοκαίρι φύγη,
 τότε καὶ μόνον βλέπομεν, πατρὶς μου φωραλέα,
 ὅπῳτον ὄντως τρέφομεν σπουδαῖον Βασιλέα.»
 Καὶ δὲν μοῦ λίς ἐπίστατες ποτὶ σου, κουτομά,
 πῶς ἕνας τέτοιος Βασιλεὺς, ποῦ μὴ πολλὰ τυρβάξει,
 ποῦ μᾶς στιγμή δὲν εὐκαιρεῖ νὰ πάη ὅτ' Τατόι,
 θῆχη καιρὸ καὶ Γαλλικὰ ρομάντσα νὰ διαβάξῃ ;
 Ἐσὺ ποῦ πάντ' ἀπλόνασαι γὰρ καμμὰ φροντίδα
 ὄπου κ' ἂν εὐρῆς καθίσμα, κρεβάτια, καναπέ,
 οἶχ ἦττον δὲν ἔδραβάσεις ἀκόμη μὴ εἰλόδα
 μήτε τοῦ Γκυ—Ντι—Μὸν—Πασσάν καὶ μήτε τοῦ Κοπέτ'.
 Συγχὰν περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίαις
 γὰρ τοῦς κατοίκους ἦκουα κ' ἀγρότας τῆς Ἡλείας
 πῶς δὲν πλῆρῶνον χρεῖν,
 μῆδὲ τοῦς τόκοις ποῦ ἤτῳτον οἱ Σαῦλοιοι Ἐβραῖοι,
 πῶς ἐκεί πέρα δὲν περᾶ κανίς τοῦ κράτους νόμος
 κ' ὄλους συνέχει τρέμος,
 καὶ καθὲ δικαῖον σπειτὸν ἰσχύον ὅτ' ἀθῆνας
 ἐκεῖ εἰλόδον ὑποχωρεῖ ὅτ' οὐ δικαῖον τῆς πεινας,
 κ' ἴνῳτα ἔλυοκοποῦν ἀγρίως μῆχρις αἵματος
 γουναίκες, γύροι καὶ παιδιὰ μὴ ῥοπλον ἐπ' ὄμου
 ὀδῳσῶν ἐν ὀνόματι προσέρχονται τὸ Στίματος
 κ' ὀπόσον ἐν ὀνόματι προσέρχονται τὸ νόμου.
 Ἐνῶ δ' ἐφῶναξ καθίεις τῆς πολιταίας μῶμος
 πῶς κινδυνεύουσι καὶ θεσμοὶ καὶ νόμματα τοῦ κράτους,
 τοῦς εἶπα δικαιοτέρους πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος
 παρ' ὅταν οἱ νηστεύοντες ἑλλῶνον τὸν χορτάτους.

Τὶ νόμοι καὶ ἐξῆμοι ;